A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2014. december 9.*

„Közösségi védjegy — Megszűnésmegállapítási eljárás — Az ORIBAY ORIginal Buttons for Automotive Yndustry közösségi ábrás védjegy — A megszűnés megállapítása iránti kérelem elfogadhatósága”

A T-307/13. sz. ügyben,

a **Capella EOOD** (székhelye: Szófia [Bulgária], képviselik: kezdetben M. Holtorf, később A. Theis és F. Henkel ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: kezdetben G. Schneider, később J. Crespo Carrillo, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

az **Oribay Mirror Buttons, SL** (székhelye: San Sebastian [Spanyolország], képviseli: A. Velázquez Ibañez ügyvéd),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának a Capella EOOD és az Oribay Mirror Buttons, SL közötti megszűnésmegállapítási eljárással kapcsolatban 2013. március 22-én hozott határozata (R 164/2012-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, S. Gervasoni és L. Madise (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2013. június 4-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2013. november 19-én benyújtott ellenkérelmére,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2013. november 25-én benyújtott ellenkérelmére,

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz lezárásáról való értesítést követő egy hónapos határidőn belül nem kérték tárgyalás megtartását, valamint az előadó bíró jelentése és a Törvényszék eljárási szabályzatának 135a. cikke alapján a Törvényszék által hozott azon határozatra, miszerint a kereset elbírálására a szóbeli szakasz mellőzésével kerül sor,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2005. június 22-én a beavatkozó, az Oribay Mirror Buttons SL javára a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) 3611282. számon lajstromozták az alábbi ábrás védjegyet (a továbbiakban: vitatott védjegy):

2 A vitatott védjegyet a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 12., 37. és 40. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében jelentették be lajstromozásra, az egyes osztályoknak megfelelő alábbi leírással:

– 12. osztály: „Járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek”;

– 37. osztály: „Építési, javítási munkálatok; javítás és karbantartás”;

– 40. osztály: „Anyagmegmunkálásból álló tevékenység”.

3 2011. január 11-én a felperes, a Capella EOOD, a vitatott védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján. E kérelemben a felperes arra hivatkozott, hogy a vitatott védjegyet megszakítás nélkül öt éven át nem használták ténylegesen az Európai Unióban, egyrészt a 12. osztályba tartozó azon áruk némelyike, másrészt a 37. osztályba tartozó azon szolgáltatások tekintetében, amelyek tekintetében az említett védjegyet lajstromozták. Azon áruk és szolgáltatások jegyzéke, amelyekre a megszűnés megállapítása iránti kérelem irányult, a következőképpen volt megszövegezve:

„12. osztály – Járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek, a járművek szélvédőin található tükörrögzítő gombok, ajtószondák, optikai kapcsolók, ütközők, kameratartók kivételével.

37. osztály – Javítási munkálatok; javítás és karbantartás.”

4 2011. november 23-i határozatával a törlési osztály megállapította a vitatott védjegy oltalmának megszűnését az alábbi áruk és szolgáltatások tekintetében:

– 12. osztály – „Járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek, a járművek ablaküvegein és szélvédőin található alkatrészek kivételével”

– 37. osztály – Javítási munkálatok; javítás és karbantartás.

5 2012. január 23-án a beavatkozó a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a törlési osztály határozata ellen.

6 2013. március 22-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát, a felperes megszűnésmegállapítási kérelmét teljes egészében elutasította, a felperest pedig kötelezte a költségek viselésére. Közelebbről, először is, a 12. osztályba tartozó árukat illetően a fellebbezési tanács a megszűnésmegállapítási kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánította, azzal az indokkal, hogy az nem azon árukra vonatkozott, mint amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták. Ennek alapján a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy a felperes nem támadhat meg egy védjegyet a tényleges használat hiánya miatt úgy, hogy ezzel egyidejűleg elismeri, hogy az említett védjegyet használták. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy a felperes a megszűnésmegállapítási kérelmében nem állított össze jegyzéket azon árukról és szolgáltatásokról, amelyekre a kérelme vonatkozott. Másodszor, a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy tekintettel arra, hogy a megszűnésmegállapítási kérelem a 12. osztályba tartozó árukra vonatkozó részében elfogadhatatlan volt, azt nem lehetett részben elfogadhatónak nyilvánítani a 37. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet szintén lajstromozták.

A felek kereseti kérelmei

7 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– állapítsa meg a vitatott védjegy oltalmának megszűnését a 12. osztályba tartozó áruk (járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek, a járművek ablaküvegein és szélvédőin található alkatrészek kivételével) és a 37. osztályba tartozó szolgáltatások (javítási munkálatok; javítás és karbantartás) tekintetében;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére, beleértve a fellebbezési tanács előtti eljárás során felmerült költségeket is.

8 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– adjon helyt a keresetnek;

– a feleket kötelezze saját költségeik viselésére.

9 A beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A felperes második kereseti kérelmének elfogadhatóságáról

10 Második kereseti kérelme keretében a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék állapítsa meg a vitatott védjegy oltalmának megszűnését a 12. osztályba tartozó áruk (járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek, a járművek ablaküvegein és szélvédőin található alkatrészek kivételével) és a 37. osztályba tartozó szolgáltatások (javítási munkálatok; javítás és karbantartás) tekintetében. Az ilyen kérelmet úgy kell tekinteni, mint amely arra irányul, hogy a Törvényszék utasítsa az OHIM-ot.

11 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az OHIM valamely fellebbezési tanácsának határozata ellen az uniós bírósághoz benyújtott kereset alapján indult eljárás keretében – a 207/2009 rendelet 65. cikkének (6) bekezdésének megfelelően – az OHIM-nak meg kell tennie az uniós bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva a Törvényszék nem utasíthatja az OHIM-ot, amelynek kötelessége az uniós bíróság ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket (lásd: 2007. július 11-i El Corte Inglés kontra OHIM – Bolaños Sabri [PiraÑAM diseño original Juan Bolaños] ítélet, T-443/05, EBHT, EU:T:2007:219, 20. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

12 Így a felperes arra irányuló, második kereseti kérelme, hogy a Törvényszék utasítsa az OHIM-ot arra, hogy adjon helyt a vitatott védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelemnek, elfogadhatatlan.

Az ügy érdeméről

13 Keresetének alátámasztásaként a felperes egyetlen, a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 56. cikkének, valamint a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 37. szabálya a) pontjának iii. alpontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik. E jogalap két részből áll.

14 Ami a jogalap első részét illeti, a felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács a megszűnésmegállapítási kérelem elfogadhatatlannak való minősítésénél a 12. osztályba tartozó árukat illetően tévesen hivatkozott az arra alapított indokra, hogy ő nem állított fel jegyzéket azon árukról és szolgáltatásokról, amelyekre a kérelme vonatkozott. Ami a jogalap második részét illeti, a felperes lényegében azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az jogi hibát vétett annak megállapításánál, hogy a megszűnésmegállapítási kérelmet nem lehetett részben elfogadhatónak nyilvánítani a 37. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozóan.

15 Az OHIM lényegében arra hivatkozik, hogy ami az első részt illeti, a felperes azzal, hogy elismerte, hogy a védjegyet bizonyos áruk és szolgáltatások tekintetében használták, leegyszerűsítette és megkönnyítette a közigazgatási eljárás lefolytatását. Hozzáteszi, hogy az ilyen elismerés ugyan nem sérti a *nemo potest venire contra factum proprium* (senki sem járhat el saját cselekményével ellentétesen) általános jogelvét, csupán a megszűnésmegállapítási kérelem korlátozását képezi, amely kérelem – a 207/2009 rendelet 76.cikkének (1) bekezdése szerint – meghatározza az OHIM által lefolytatandó vizsgálat kereteit. Így, bár elismeri, hogy a felperes megszűnésmegállapítási kérelme elfogadható, az OHIM a jelen kereset elbírálását illetően a Törvényszékre hagyatkozik. Ami a második részt illeti, az OHIM úgy véli, hogy a megszűnésmegállapítási kérelem a 12. osztályba tartozó árukra vonatkozó részében elfogadható, és így a jogalap ezen részéről nem szükséges határozni.

16 A beavatkozó vitatja a felperes által hivatkozott (egyetlen) jogalap megalapozottságát. Ezen a címen lényegében arra hivatkozik, hogy először is, a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 51. cikke (2) bekezdésének, valamint a 2868/95 rendelet 37. szabályának rendelkezéseiből az következik, hogy kizárólag az azon áruk és szolgáltatások tekintetében való tényleges használat hiánya vonhatja

maga után a lajstromozott védjegy oltalmának teljes vagy részleges megszűnését, amelyek tekintetében a védjegyet lajstromozták. Ennélfogva a védjegyoltalom megszűnésének megállapítása iránti kérelmet előterjesztő fél feladata pontosan megjelölni azokat a lajstromozott árukat és szolgáltatásokat, amelyek tekintetében a megszűnés megállapítását kérik. Márpedig a jelen esetben a 12. osztályba tartozó árukat illetően a felperes nem jelölte meg pontosan azokat a lajstromozott árukat és szolgáltatásokat, amelyekre a megszűnés megállapítása iránti kérelem vonatkozott. Másodszor a beavatkozó azt állítja, hogy a felperes anélkül, hogy megsértette volna a *nemo potest venire contra factum proprium* általános jogelvet, nem kérhette a vitatott védjegy használat hiánya miatti megszűnésének megállapítását a 12. osztályba tartozó árukat illetően úgy, hogy ezzel egyidejűleg azt állította, hogy az ezen osztályba tartozó egyes áruk tényleges használat tárgyát képezték. Harmadszor a beavatkozó úgy véli, hogy ő a 12. és a 37. osztályba tartozó árukat és szolgáltatásokat illetően elegendő bizonyítékot szolgáltatott a vitatott védjegy tényleges használatára vonatkozóan.

17 Elöljáróban emlékeztetni kell arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint az OHIM-ot semmi sem akadályozza abban, hogy csatlakozzon a felperes kérelméhez, vagy hogy a döntéshozatalt a Törvényszék mérlegelésére bízza, előterjesztve minden olyan érvet, amelyet a Törvényszék tájékoztatása érdekében megfelelőnek tart (2004. június 30-i GE Betz kontra OHIM – Atofina Chemicals [BIOMATE] ítélet, T-107/02, EBHT, EU:T:2004:196, 36. pont; 2005. október 25-i Peek & Cloppenburg kontra OHIM [Cloppenburg] ítélet, T-379/03, EBHT, EU:T:2005:373, 22. pont). Ugyanakkor az OHIM nem nyújthat be a fellebbezési tanács határozatának hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására irányuló kérelmet a keresetlevélben nem szereplő ponttal kapcsolatban, illetve nem terjeszthet elő a keresetlevélben fel nem hozott jogalapot (lásd ebben az értelemben: 2004. október 12-i Vedial kontra OHIM ítélet, C-106/03. P, EBHT, EU:C:2004:611, 34. pont; a fent hivatkozott Cloppenburg-ítélet, EU:T:2005:373, 22. pont).

18 A fenti 17. pontban említett ítélkezési gyakorlatból következően a jelen esetben meg kell vizsgálni a megtámadott határozat jogszerűségét a keresetlevélben hivatkozott jogalapokra tekintettel, figyelembe véve az OHIM által előterjesztett érveket is.

19 Főként a jogalap első részét illetően célszerű felidézni a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének szövegét:

„(1) A hivatalhoz benyújtott kérelem […] alapján a közösségi védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha

a) a jogosult az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát a Közösségben megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja […]”

20 A 2868/95 rendelet 37. szabályának a) pontjának iii. alpontja a következőképpen rendelkezik:

„[…] a Hivatalhoz benyújtott, a megszűnés megállapítására vagy a védjegy törlésére irányuló kérelemnek tartalmaznia kell

a) azzal a közösségi védjeggyel kapcsolatban, amely oltalma megszűnésének megállapítását, vagy amelynek törlését kérik:

[…]

iii. azoknak az áruknak és szolgáltatásoknak a megjelölését, amelyekkel kapcsolatban az oltalom megszűnésének megállapítását vagy a törlést kérik[.]”

21 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha valamely védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromoztak, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető, akkor a védjegy tényleges használatának igazolása ezen áruk

vagy szolgáltatások egy része tekintetében a felszólalási eljárásban csak arra az alkategóriára vagy alkategóriákra jelent oltalmat, amelybe vagy amelyekbe azok az áruk és szolgáltatások tartoznak, amelyek tekintetében a védjegyet ténylegesen használták. Ezzel szemben viszont, ha egy védjegyet olyan pontos és körülírt módon meghatározott áruk vagy szolgáltatások tekintetében lajstromoztak, hogy az érintett kategórián belül nem lehet jelentős felosztást végezni, akkor a védjegy tényleges használatának igazolása az említett áruk és szolgáltatások tekintetében szükségképpen e kategória egészére kiterjed a felszólalás szempontjából (2005. július 14-i Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin [ALADIN] ítélet, T-126/03, EBHT, EU:T:2005:288, 45. pont; 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma [RESPICUR] ítélet, T-256/04, EBHT, EU:T:2007:46, 23. pont).

22 Ugyanis bár a részleges használat fogalmának az a szerepe, hogy azok a védjegyek, amelyeket egy adott árukategória tekintetében nem használnak, ne legyenek foglaltak, ez nem járhat azzal a hatással, hogy megfossza a korábbi védjegy jogosultját az oltalom egészétől azon áruk tekintetében, amelyek – anélkül, hogy szorosan véve azonosak lennének azokkal, amelyek tekintetében a tényleges használatot igazolni tudta – alapvetően nem térnek el azoktól, és ugyanabba a csoportba tartoznak, amely csak önkényes módon osztható fel. E tekintetben megjegyzendő, hogy a gyakorlatban kivitelezhetetlen, hogy a védjegyjogosult a lajstromozással érintett áruk minden egyes elképzelhető változata tekintetében bizonyítékot szolgáltasson a védjegy használatának igazolására. Következésképpen „az áruk vagy szolgáltatások egy részének” fogalma nem terjedhet ki a hasonló áruk vagy szolgáltatások minden egyes kereskedelmi változatára, csak azon árukéra vagy szolgáltatásokéra, amelyek kellően elkülöníthetők ahhoz, hogy egységes kategóriákat vagy alkategóriákat képezzenek (ALADIN-ítélet, fenti 21. pont, EU:T:2005:288, 46. pont; RESPICUR-ítélet, fenti 21. pont, EU:T:2007:46, 24. pont).

23 Egyébként az ítélkezési gyakorlatból lényegében az következik, hogy mivel azon védjegy használatát, amelyen a megszűnésmegállapítási kérelem alapul, csak a kérelmező kérésére kell igazolni, ez utóbbi személy feladata annak meghatározása, hogy az igazolás iránti kérelme mire terjed ki (lásd analógiaként: RESPICUR-ítélet, fenti 21. pont, EU:T:2007:46, 25. pont).

24 A fenti 21. és 22. pontban említett ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ha a vitatott védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromozták, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető, akkor lehetséges, hogy az említett védjegy jogosultja a védjegy tényleges használatát csak ezen áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében tudja igazolni, és ebben az esetben a szóban forgó védjegy által biztosított oltalom csak arra az alkategóriára vagy alkategóriákra terjed ki, amelybe vagy amelyekbe azok az áruk és szolgáltatások tartoznak, amelyek tekintetében a védjegyet ténylegesen használták.

25 Ehhez hasonlóan, a fenti 21–23. pontban idézett ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy ha – ismét csak – a vitatott védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromozták, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető, a megszűnés megállapítását kérelmező azon félnek, aki úgy véli, hogy a vitatott védjegy jogosultja a védjegyet ezen áruk és szolgáltatások egy része tekintetében ténylegesen használta, annak érdekében, hogy meghatározza az említett védjegy használatának igazolása iránti kérelmének terjedelmét, joga van kizárnia a megszűnésmegállapítási kérelméből az említett árukat és szolgáltatásokat.

26 A jelen esetben nem kétséges, hogy a vitatott védjegyet, a 12. osztályba tartozó árukat illetően „Járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek” tekintetében lajstromozták. Az sem kétséges, hogy megszűnésmegállapítási kérelme alapján a felperes, az ezen osztályba tartozó árukat illetően, kérelmének terjedelmét úgy határozta meg, hogy az az alábbi árukra vonatkozik: „Járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek, a járművek szélvédőin található tükörrögzítő gombok, ajtószondák, optikai kapcsolók, ütközők, kameratartók kivételével”.

27 Először is e körülményekre tekintettel azt kell megállapítani, hogy megszűnésmegállapítási kérelme alapján, legalábbis ami a 12. osztályba tartozó árukat illeti, a felperes eleinte szó szerint, teljes egészében átvette az említett osztályba tartozó azon áruk megnevezését, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták. A felperes csak később szűkítette le az említett kérelem terjedelmét, amely a vitatott védjegy tényleges használatának – jogosultja által történő – igazolásán alapult, a „kivételével" megfogalmazással kizárva az áruk egyes alkategóriáit, amelyek szerinte egyrészt a szélesebb „Járművek és más osztályba nem tartozó jármű-alkatrészek" kategóriájába tartozhatnak, másrészt pedig azon belül elkülöníthetők.

28 Ennélfogva, mivel a felperes megszűnésmegállapítási kérelme kifejezetten átveszi a 12. osztályba tartozó azon áruk megnevezését, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták, a fellebbezési tanács tévesen rója fel a 2868/95 rendelet 37. szabálya a) pontja iii. alpontjának rendelkezéseire való hivatkozással a felperesnek, hogy nem állított össze jegyzéket a 12. osztályba tartozó árukat illetően a lajstromozott árukról mint olyanokról, amelyekre az említett kérelem irányul.

29 Ezt követően, a beavatkozó állításával ellentétben, a megszűnésmegállapítási kérelem hatályának olyan meghatározása, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi, nem minősíthető a 12. osztályba tartozó azon áruk jegyzékének újrafogalmazásának, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták. Ugyanis, amint az a fenti 27. pontban megállapításra került, a felperes eleinte szó szerint, teljes egészében átvette a 12. osztályba tartozó azon árukategória megnevezését, amelynek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták, és csak később zárt ki megszűnésmegállapítási kérelméből – amely, ismét csak, a vitatott védjegy tényleges használatának a jogosultja általi igazolásán alapult – egyes olyan áru-alkategóriákat, amelyek kapcsán nem vitatta az említett használatot. Ezáltal a felperes – miként ahhoz a fenti 23. pontban idézett ítélkezési gyakorlat szerint joga volt –arra szorítkozott, hogy csupán a vitatott védjegy tényleges használatának igazolása iránti kérelmének hatályát határozta meg.

30 Végül, ellentétben azzal, ami az OHIM fellebbezési tanácsának megtámadott határozatában megfogalmazott kifogásból hallgatólagosan következik, amint az a fenti 6. pontban szerepel, ha fellelhető azoknak az áruknak a leírása/megnevezése, mint a jelen esetben is a 12. osztályba tartozó árukat illetően, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet egy adott kategóriára nézve lajstromozták, annak érdekében, hogy kérelmét elfogadhatónak minősítsék, nem követelhető meg a megszűnés megállapítását kérelmező féltől, hogy az összes olyan áru- és szolgáltatási kategóriát jelölje meg, amely szerinte – bár azon belül önállóan elkülöníthető – abba a szélesebb kategóriába tartozhat, amelyet a vitatott védjegy lajstromozásakor egyetlen kategóriaként tüntettek fel. Ugyanis egyrészt, miként arra a fenti 23. pontban emlékeztettünk, kizárólag a megszűnés megállapítását kérelmező fél feladata meghatározni a vitatott védjegy tényleges használatának igazolása iránti kérelmének terjedelmét. Márpedig a jelen esetben, azáltal hogy megszűnésmegállapítási kérelmében először szó szerint, teljes egészében átvette a 12. osztályba tartozó azon árukategória megnevezését, amelynek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták, majd később korlátozta annak terjedelmét, kizárva egyes olyan áru-alkategóriákat, amelyek kapcsán nem vitatta a tényleges használatot, a felperes nyilvánvalóan eleget tette e követelménynek. Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 26. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján a közösségi védjegybejelentésnek tartalmaznia kell azon áruk és szolgáltatások jegyzékét, amelyek tekintetében a lajstromozást kérik. Ebből következik, hogy kizárólag a közösségi védjegy bejelentője jogosult meghatározni, az OHIM illetékes szervezeti egységeinek ellenőrzésével, azon oltalom terjedelmét, amelyet az említett védjegy tekintetében igényelni szeretne. Ennélfogva, mivel a beavatkozó a jelen esetben a vitatott védjegy lajstromozásakor az érintett árukat egy szélesebb kategóriára való utalással jelölte meg, anélkül hogy részletesebben megjelölte volna az e kategóriába tartozónak tekinthető áruk és szolgáltatások alkategóriáit, az OHIM fellebbezési tanácsa tévesen minősítette a megszűnésmegállapítási kérelmet elfogadhatatlannak azzal az indokkal, hogy a felperes az említett kérelemben nem jelölt meg ilyen alkategóriákat.

31 A teljesség kedvéért megjegyzendő, hogy a védjegy tényleges használatának hiányán alapuló olyan megszűnésmegállapítási kérelem elfogadhatóságának elbírálásánál, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi, az OHIM illetékes szervezeti egységeinek előzetesen azt kell értékelniük, hogy a vitatott

védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromozták-e, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető. Ugyanis, amint az a fenti 21. és 22. pontban idézett ítélkezési gyakorlatból következik, az hogy a 12. osztályba tartozó azon áruk kategóriáján belül, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták, el lehet-e különíteni önálló alkategóriákat, vagy sem, közvetlen kihatással van a megszűnésmegállapítási kérelem terjedelmének a kérelmező általi meghatározására. Márpedig a jelen esetben azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács e kérdésről nem nyilatkozott a megtámadott határozatban.

32 Másodszor, ha feltételezzük – miként azt a felperes gondolta, mégha a fellebbezési tanács nem is foglalt állást ezzel kapcsolatban –, hogy a vitatott védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromozták, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több önállónak tekinthető alkategória is elkülöníthető, mivel – amint az a fenti 25. pontban szereplő megfontolásokból kiderül – a felperesnek így jogában állt kizárni megszűnésmegállapítási kérelméből egyes árukat és szolgáltatásokat, amelyek tekintetében nem vitatta a tényleges használatot, a fellebbezési tanács tévesen vélte úgy, hogy a felperes megszűnésmegállapítási kérelme sérti a *nemo potest venire contra factum proprium* általános jogelvet. Ez annál is inkább így van, mert amint arra az OHIM is emlékeztetett írásbeli beadványaiban, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy annak ellenére, hogy maga a védjegy tényleges használatának igazolását kérelmező fél is tudatában van annak, hogy e védjegyet – akár ténylegesen vagy intenzíven – használják, az ilyen kérelem előterjesztése akkor sem feltétlenül minősül rosszhiszeműségnek. Ugyanis teljes mértékben jogszerű az OHIM illetékes szervezeti egységeinek mérlegelésére hagyatkozni annak a kérdésnek az eldöntését illetően, hogy az a használat, amelyről a kérelmezőnek tudomása van, elegendő-e ahhoz, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése és a vonatkozó ítélkezési gyakorlat értelmében vett tényleges használatnak minősüljön (2012. március 8-i Arrieta D. Gross kontra OHIM – International Biocentric Foundation és társai [BIODANZA] ítélet, T-298/10, EU:T:2012:113, 87. pont).

33 Az előbbi megfontolásokból az következik, hogy a fellebbezési tanács azzal, hogy – mint elfogadhatatlant – elutasította a megszűnésmegállapítási kérelmet a 12. osztályba tartozó azon árukra vonatkozó részében, amelyek tekintetében a vitatott védjegyet lajstromozták, megsértette a 207/2009 rendelet 51. cikkének (1) bekezdésében, valamint a 286/95 rendelet 37. szabálya a) pontja iii. alpontjában foglalt rendelkezéseket. Ennélfogva az egyetlen jogalap első részének, mint megalapozottnak, helyt kell adni.

34 Ami a jogalap második részét illeti, az azon a téves jogalkalmazáson alapul, amelyet a fellebbezési tanács akkor vétett, amikor a megszűnésmegállapítási kérelmet teljes egészében elfogadhatatlannak minősítette azzal az indokkal, hogy azt nem lehet részben elfogadhatónak tekinteni. Közelebbről a megtámadott határozat indokolásából az derül ki, hogy a fellebbezési tanács, mivel a megszűnésmegállapítási kérelmet a 12. osztályba tartozó árukra vonatkozó részében elfogadhatatlannak ítélte, úgy gondolta, hogy azt teljes egészében el kell utasítani, vagyis az említett árukra és a 37. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó részében is.

35 Márpedig, amint az a fenti 33. pontban megállapításra került, a megtámadott határozat nem jogszerű abban a részében, amelyben a fellebbezési tanács a megszűnésmegállapítási kérelem elfogadhatatlanságát állapította meg a 12. osztályba tartozó árukra vonatkozó részében. Ennek következtében a fellebbezési tanács szintén tévesen nyilvánította a megszűnésmegállapítási kérelmet teljes egészében elfogadhatatlannak.

36 A fenti megfontolások egészére való tekintettel az egyetlen jogalapnak, annak első részét tekintve, mint megalapozottnak, helyt kell adni, és ennélfogva a megtámadott határozatot teljes egészében hatályon kívül kell helyezni.

A költségekről

37 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

38 Mivel az OHIM pervesztes lett, amennyiben a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, a felperes kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a saját, valamint a felperes részéről felmerült költségek viselésére, az OHIM azon kereseti kérelme ellenére, hogy a Törvényszék adjon helyt a keresetnek.

39 Mivel a felperes ezenfelül kérte, hogy a Törvényszék az OHIM-ot kötelezze a felperesnél a fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére, emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 136. cikkének 2. §-a értelmében a feleknél a fellebbezési tanács előtti eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeket megtérítendő költségeknek kell tekinteni.

40 Mivel a beavatkozó pervesztes lett, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2013. március 22-én hozott határozatát (R 164/2012-4. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.

2) Az OHIM-ot kötelezi a saját költségeinek és a Capella EOOD költségeinek viselésére.

3) Az Oribay Mirror Buttons, SL viseli a saját költségeit.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kihirdetve Luxembourgban, a 2014. december 9-i nyilvános ülésen.

Aláírások